

FOOTBALL

REVISTA
SĂPTĂMÎNALĂ

311

ANUL VII • MIERCURI

10 MAI 1972 •

12 PAGINI • 2 LEI

DUMINICĂ, PE STADIONUL „23 AUGUST” DIN CAPITALĂ

MECIUL RETUR ROMÂNIA – UNGARIA

SĂ ÎNCURAJĂM CONTINUU, CĂLDUROS ȘI SPORTIV PE FOTBALIȘTII
NOȘTRI ÎN ACEASTĂ ÎNTILNIRE DIFICILĂ, DAR PRESTIGIOASĂ!

Foto: Paul ROMOȘAN

Echipe națională, pe Nept stadion, înaintea celor 180 de minute de confruntare cu reprezentativa Ungariei.

DIN TOATE INIMILE, DIN TOATE PIEPTURILE:

O FIERBINTĂ URARE DE SUCCES „TRICOLORILOR”!

Pe adresa

„GRAND HOTEL, INSULA MARGARETA“

În dimineața din 29 aprilie, pe străzile Budapestei. Erau obosiți, trași la față. Strîngeau sub braț steaguri înfășurate. Călătoriseră o noapte întreagă, venind din toate orășele României, în vagoane clasă, pentru a fi la Budapesta, pe Nepstadion.

Ceea ce a urmat e aproape neverosimil. Pe Nepstadion, în plin meci, au fost scandate, în tumultul arenei, numele tuturor jucătorilor români.

Imi spunea odată Pircălab: „Am alergat întotdeauna mai repede în fața unui stadion plin. Sint convins că aș fi putut alerga și mai iute dacă

oarecare detașare, modificările de fond intervenite în joc și s-a păstrat în limitele fair-play-ului admirînd prin rumori nuanțate jocul echipei noastre.

...Peste câteva zile, stadionul arhiplin „23 August” va avea prilejul unei revanșe elegante în acest meci al fair-play-ului. Bineînțeles că asta nu înseamnă și repetarea acelei resemnări crepusculare a publicului de pe Nepstadion. Publicul nostru e, în general, un public tânăr, crescut, dacă vreți, odată cu echipa pe care o iubește. Publicul nostru nu are nimic din oboseala firească,

aș fi avut publicul la doi pași, fără să fiu separat de culoarele de zgură roșie. Răsufarea tribunei te împinge ca pe o sanie cu pinze”.

Tribuna noastră e în plină ofensivă. Victoriile din meciul cu Cehoslovacia aparțin, în fond, și tribunei, după cum „remiza” de la Budapesta se datorează și curajului și a mică tribună românească a rezistat, la începutul meciului, putericii asalt al tribunei frumosului Nepstadion.

În meciul de la Budapesta, publicul ungar a demonstrat o mare știință a jocului și o evidentă eleganță în tratarea disputei. Din această știință a jocului s-a născut și un fel de resemnare crepusculară, după prima jumătate de oră. Publicul de pe Nepstadion a înțeles foarte bine, și cu o

poate, a budapeștilor, care au trăit acel răsunător 7-1 cu Anglia și a fost de două ori la un pas de titlul mondial.

Publicul nostru, avid de victorii, va ști, desigur, să doboare recordul de entuziasm din meciul cu Cehoslovacia, chiar dacă va trăi minute în care acest entuziasm nu va reflecta situația de pe teren.

Iar dacă acest entuziasm se va imbrina cu fair-play-ul, victoria va fi deplină.

Fotbaliștii români sint gata de start.

Ei eșteaptă doar răsufarea caldă a tribunei.

Ioan CHIRILA

Două secvențe „budapeștane”. **Sus:** „tricolorii” noștri, surprinși în timpul unei scurte plimbări în apropierea Grand Hotelului de pe Insula Margareta. **Jos:** partida a luat sfîrșit. Sătmăreanu (autorul golului egalizator) și Lucescu (căpitanul echipei naționale) se îmbrățișează fericiți

Foto: P. ROMOȘAN

• În coloanele presei ungare de specialitate, ca și în rubricile sportive ale altor ziare, meciul Ungaria—România de la 29 aprilie, s-a bucurat de o mare atenție.

Articolele colegilor noștri unguri au prezentat amplu pe jucătorii români, precum și rezultatele din ultima vreme ale naționalei noastre, comentate foarte elogios și prezentate ca reale succese ale mișcării de cultură fizică și sport din țara noastră.

• Echipa României s-a bucurat, la Budapesta, de o foarte frumoasă primire. Reprezentanții federației de specialitate din țara vecină și prietenă, în frunte cu președintele acestui for, Andras Terpitko și secretarul general Sandor Petri, au înconjurat delegația română cu o deosebită amabilitate și atenție.

De asemenea, pe străzile orașului sau la antrenament, publicul a înconjurat echipa noastră

cu multă simpatie, cu interes.

• În tribunele stadionului a domnit, în tot timpul meciului, o atmosferă sportivă. Publicul budapeștan și-a încurajat echipa cu multă căldură — mai ales la începutul partidei — dar, în același timp, a aplaudat cu obiectivitate fazele frumoase realizate de jucătorii români.

De asemenea, spectatorii din tribunele Nepstadionului au primit cu simpatie și prietenie pe turiștii români care au organizat o puternică „galerie”, poate cea mai puternică și mai activă din câte a avut vreodată echipa României la un meci suținut de ea în deplasare.

• În acest sens, un aspect — pe care-l înscrăm aici — ni se pare elocvent. La un moment dat, spre sfîrșitul meciului, cîțiva băieți tineri s-au manifestat nesportiv, dintr-un colț al tribunei, la adresa echipei române. Imediat, cîțiva spectatori mai vîrstnici au intervenit cu hotărîre, dojenindu-i pe tinerii care făceau o izolată notă discordantă cu restul spectatorilor.

• Deși lupta sportivă din teren a fost foarte strînsă, echilibrată, făcîndu-se de ambele părți adevărată risipă de energie, meciul n-a depășit limitele sportivității. Au fost, cum se întîmplă la fotbal în meciurile cu mare miză, și faulturi, dueli pentru balon mai aspre, faze mai încinse, dar jocul n-a degenerat nici un moment.

Dacă sub acest aspect putem fi bucuroși, să subliniem că echipa noastră a înțeles să-și apere șansa bărbătească dar corect, sportiv (așa cum i s-a recomandat), trebuie totodată să remarcăm și sportivitatea manifestată de jucătorii echipei gazdă. De altfel, căpitanul echipei noastre, Mircea Lucescu, ne spune, după meci, că a fost plăcut impresionat sub acest aspect, alături de cît și ceilalți coechipieri ai săi.

• Cu ocazia meciului de la Budapesta, a fost editat un frumos program, în 12 pagini, bogat ilustrat. Pe copertă au fost publicate trei portrete de jucători unguri și trei de jucători români, iar în pagina a doua un articol intitulat: „Un bun venit cordial delegației române de fotbal”, scris în limba română.

• Grupul de ziariști români prezenți la Budapesta s-a bucurat, de asemenea, de o frumoasă primire, avînd bune condiții de desfășurare a activității.

Mulțumim pe această cale Asociației Presei Sportive Ungare și colegilor din redacția ziarului „Nepsport”.

Încă de la începutul acestei săptămîni, pe adresa redacției noastre, a Federației de fotbal sau direct în tabăra de pregătire de la Poiana Brașov sau de la Snagov, au început să sosească, din întreaga țară, telegrame și scrisori cuprinzînd urări de succes în meciul de la 14 mai, adresate echipei naționale.

Foarte numeroase au fost însă, în zilele premergătoare meciului tur de la Budapesta, și telegramele pornite din toate colțurile țării pe adresa lotului nostru reprezentativ, la „Grand Hotel” de pe Insula Margareta. Ele au fost primite de „tricolorii” cu multă bucurie, citite în grup, comentate. Și, fără îndoială, acele rînduri pornite din toată inima au avut și ele o importanță în stabilirea moralului echipei, în însușirea încrederii în forțele sale, în dăruirea pe care, în teren, aveau să o arate cei 11 purtători ai tricoului național.

Din vrăful de telegrame, am ales — la întîmplare — numai cîteva: urările de succese ale Dorenei Pop din Bistrița, ale pensionarului Ioan Stăncel din Tg. Mureș, ale elevilor Grupului Școlar Cooperatist din Constanța, ale lui Adrian Boșca din Satu Mare, ale iubitorilor fotbalului de la Industria română de piele din Timișoara, ale colectivului de electricieni de la șantierul nr. 5 Arad, ale clubului F. C. Argeș Pitești, ale

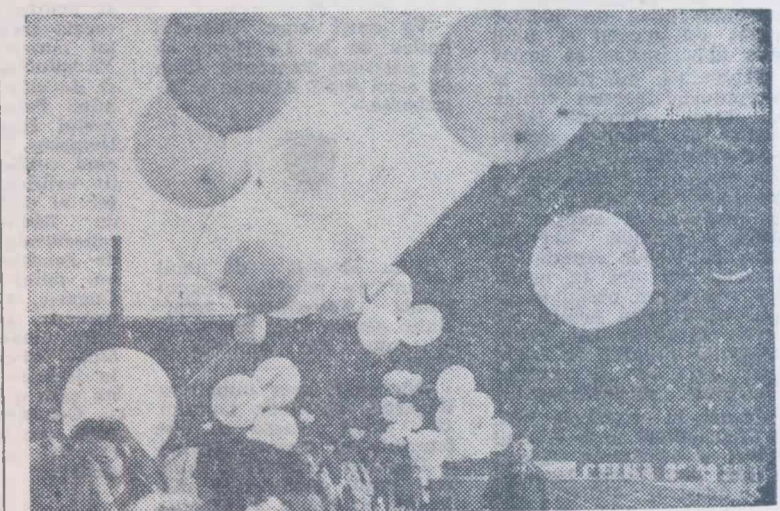
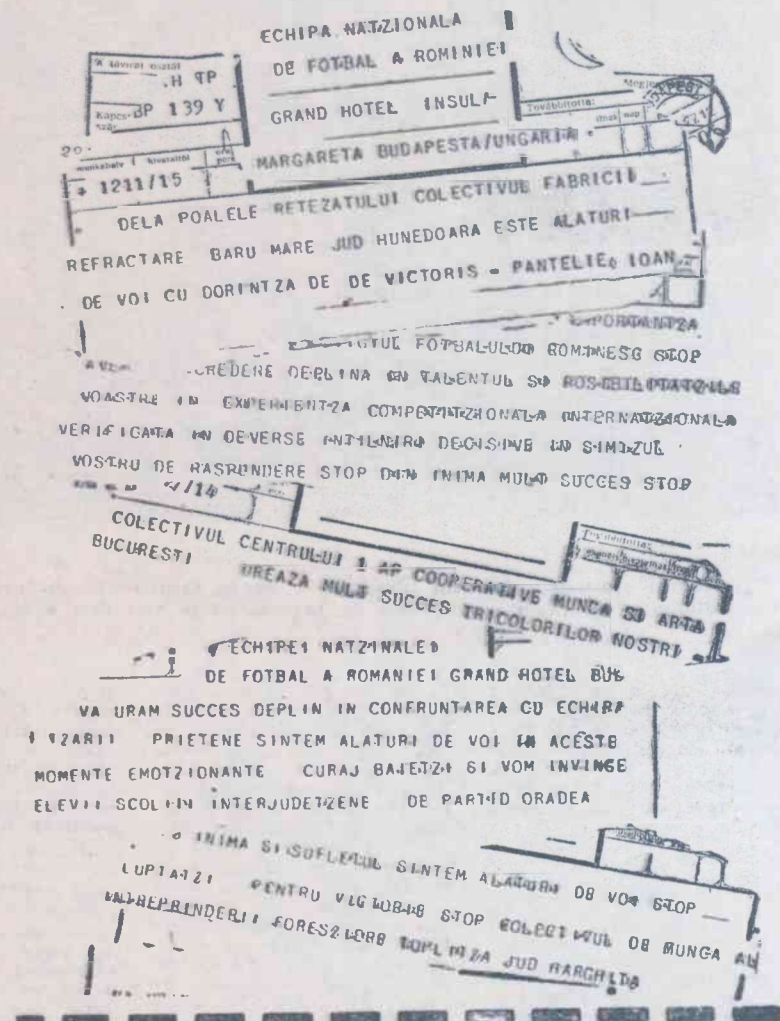
colectivului centrului nr. 1 al Cooperativei Munca și Arta București, ale elevilor clasei a XII-a seral de la liceul Gojdu din Oradea, ale colectivului uzinei Independența Sibiu, ale colectivului Fabricii de produse refractare din Baia Mare, ale salariaților Întreprinderii forestiere din Toplița, ale artistului poporului Sică Alexandrescu, ale elevilor anului V B de la Liceul industrial Cugir, ale colectivului Întreprinderii de prospecțiuni și explorări geologice Cluj, ale elevilor clasei a XII-a a liceului nr. 2 Turda etc., etc.

Cu multă plăcere au primit băieții noștri și telegrama colegului lor Nicolae Dobrin, ca și urarea în versuri transmisă de elevii liceului din Gătaia:

„Să spunei fiecare,
Cu truda omenească
Și inima de zeu:
Pe-aici nu se va trece
Decît prin pieptul meu!
Din inimă, dori-vom,
De dragoste plină,
Să reveniți în țară,
Cu glorie deplină”.

S-au mai primit telegrama din Soțaja, Iași, Baia Mare, Ploiești, Bacău, București, Brașov etc.

Tuturor celor care le-au adresat încurajări, conducerea delegației, antrenorul Angelo Niculescu și toți jucătorii le adreasează, prin revista noastră, cele mai calde mulțumiri.

Atmosferă festivă pe Nepstadion înaintea începerii meciului

ECHIPA ROMÂNIEI, ÎN PRAGUL PERFORMANȚEI SALE RECOR

„TRICOLORII”

ÎN PRAJMA MARELUI ATAC

- 1967, ADICĂ RĂDUCANU — SĂTMĂREANU, BOC, DINU...
- DINU: „TRĂIESC CU GRAVITATE ACESTE ULTIME CEASURI”
- DELEANU: „ÎN ULTIMII PATRU ANI NU AM PIERDUT NICI UN JOC OFICIAL ACASĂ”
- DUMITRU: „VOM CIȘTIGA CU 2—0!”
- ȘI DOBRIN ESTE PRODUSUL ECHIEI
- INTR-O SEARĂ DE 14 MAI, LA LAUSANNE...

Petrec o zi în mijlocul „tricolorilor”. Am senzația de liniște și de siguranță. (Poate pentru că n-am mai văzut de mult un grup de oameni în care A și B să vorbească despre C.)

Am auzit pe cineva din afara lotului tricolor sputind că e uimit de seriozitatea acestor tineri, între care Iordănescu și Dumitru abia au depășit vîrsta adolescenței. Am încercat să mă bucur la auzul acestor

prin golurile înscrise de... Branikovič, dar Iordănescu și Dumitru, acesta din urmă — căpitan la... 17 ani, demonstraseră o clasă de joc care îi anunța parca pentru după-amiaza de 29 aprilie 1972, pe Nepstadion.

Îmi aduc aminte, a doua zi după acel 0—6, am luat avionul spre București. De la aeroport ne-am dus direct spre stadionul Republicii. Și am asistat la un

greșala lor n-a fost altă de mare. Mie îmi este imposibil să înțeleg acest joc de vanități... Ne vom bate pînă la epuizare împotriva puternicei echipe ungare. Ca fotbalist (și nu ca filozof) nu pot să uit că sînt foarte puține echipele europene care pot învinge Franța cu 2—0, la Paris, într-un meci hotărîtor pentru ierarhia grupei. Să lăsăm, deci, glumele. Să fim serioși. Eu trăiesc cu atîta

„Tricolorii” forțazează. Această alergare în pantă exprimă lungul drum al echipei naționale. Un drum căruiu ziua de 14 mai poate să-i dea o nouă strălucire

cuvinte, dar n-am izbutit: îmi stăruia în minte ocazul de ironii care s-a abătut ani în șir asupra unor oameni care ajunseseră să fie fericiți cînd li se spunea doar că sînt inapoi pentru fotbal.

Mă uit la Radu Nunweiller și la Dumitru. Nedespărțiți, ca întotdeauna. De unde oare această prietenie între un jucător trecut de apogeu și unul care abia începe să urce? Privindu-i, mă gîndesc la începuturile acestei echipe în care „gemenii” Nunweiller și Dumitru contopesc vîrstele.

Se vorbește deseori despre Wembley cu despre locul de naștere a echipei de astăzi. Cu toate acestea, sursa ar trebui căutată cu aproape doi ani în urmă. (Vă rog să-mi permiteți să cred că această echipă nu și-ar fi cerut cu atîta insistență dreptul la viață dacă nu ar fi existat Zurich... și Budapesta...)

Atunci, în octombrie 1967, pe Nepstadion, la 0—6, cînd Albert și compania dădeau lovitură năvălitoare himerelor noastre, ECHIPA DE ASTĂZI exista fără să știe.

În dimineața lui 0—6, pe stadionul M.T.K. din Budapesta, împotriva juniorilor maghiari au jucat Dumitru și Iordănescu. Echipa noastră a pierdut cu 2—

foarte comod 3—0 asupra echipei de tineret a seniorilor care ne zdrobiseră pe Nepstadion. În echipa noastră victorioasă atunci au jucat Răducanu, Sătmăreanu, Boc, Dinu, Vigu, Dembrowschi, Dumitrache, Tătaru și Neagu... Dacă îi adăugăm pe Lucescu și Dobrin, care jucaseră cu o seară înainte pe Nepstadion... dacă îi adăugăm pe Nunweiller VI și Deleanu, absenți în acele zile ca urmare a unor accidente, avem, de fapt, întreaga noastră echipă de astăzi, cu cinci ani mai tinăra.

Vă reuși oare tineretul nostru de la Le Havre să se păstreze împreună timp de cinci ani? Aceasta e întrebarea...

Dinu aleargă de unul singur pe potecile Snagovului. „Fotbalistul total” simte nevoia unui lucru suplimentar. Se oprește o clipă:

„Nu va fi ușor împotriva Ungariei. În ciuda faptului că mulți caută să lase impresia că această echipă a Ungariei reprezintă mult mai puțin decît cele din trecut, eu rămîn la părerea că formația lui Illovszky este puternică. Nu vîd sensul minimalizării efortului nostru de la Budapesta. Am impresia că toți cei care nu au eșuat în noi vor să convingă lumea că

gravitate ceasurile care ne separă de meciul cu Ungaria, înțit, poate pentru prima oară, nu mai gust glumele lui Rică Răducanu în poartă... glumele acelea care au distrat atît de mult publicul brașovean”.

Deleanu face plajă. Stă cu ochii închiși. Dar îi simt gîndurile. Îi intrerup „omnul”:

„În ultimii patru ani nu am pierdut nici un joc oficial acasă. Toemai mă gîndeam că scorul nostru în cele șase meciuri oficiale pentru calificările mexicane și pentru calificarea în această grupă a Campionatului european a fost 11—2. Vă aduceți, desigur, aminte și de cele două goluri primite. Primul s-a datorat aceluia frumos suu al lui Domazos, într-un moment cînd echipa noastră a simțit calificarea în Luzonar, iar al doilea a fost oferit de Răducanu, fotbalistului cehoslovac, ca un premiu de consolare. Nu vîd cum am putea pierde jocul cu Ungaria. În ceea ce mă privește pot spune fără falsă modestie că mi-am făcut întotdeauna datoria în jocurile oficiale. O echipă care a învins Portugalia și Cehoslovacia la București nu poate porni decît favorită în meciul cu Ungaria”.

Dumitru mîngie o minge pe gazonul Snagovului. Îmi

Atacă Dobrin. Se desprinde Dumitru. Iată o imagine care ar putea sugera duelul de calitate al celor doi jucători. Meciul cu Ungaria ar putea fi, pentru fiecare în parte, sau pentru amîndoi, un prilej de distanțare în „Marele Premiu 1972”

dau seama că vrea să se destîndă. Mînea capătă efecte curioase, rovine, cuminte, se rostogolește se răsucesc, sare, atîrziează ireal, fără săritură, plutește pe traiectoria ciudată. Într-un cuvînt, mînea manifestă o docilitate de-a dreptul extraordinară în picioarele mijlocasului tricolor.

Cer un time-out. Și Dumitru mi-l acordă, cu zîmbetul lui cuceritor: „Nu mi-e frică de pronosticuri. Sînt convins că vom învinge. Vă spun și scorul: 2—0. În ultimele trei meciuri jucate acasă, echipa României a cîștigat cu 2—0. Cu Cehoslovacia — golul lui Răducanu nu contează, — cu Tara Galilor și cu Franța. Vom ciștiga tot eu 2—0. Sper să fac cel mai bun joc al meu. Cu

Radu Nunweiller alături și greu să joci slab”

Pe aleea pietruiță, Mircea Angelescu, președintele Federației Române de Fotbal, fumează țigară după țigară. Deschid carnetul de reporter, pentru a sugera întrebarea. Îmi răspunde imediat: „Sper că acest meci cu Ungaria să consacre victoria ECHIEI. În aceste ultime zile am înregistrat o nouă victorie a echipei. L-am urmărit cu atenție pe Dobrin. A venit sfîos, poate mai sfîos ca altă dată. Aș putea spune că astăzi această mare personalitate fotbalistică care

Moment de vestiar. Răducanu, în grija masei lui Francois Tudose, care se apropie de cifra o sută în clasamentul... selecțiilor în echipa națională. În planul doi, „ucenicul” Dobrin ajută un coechipier

Dinu, „fotbalistul total”, a simțit mereu nevoia unui efort suplimentar

se numește Dobrin este, de fapt, produsul echipei”.

Angelo Niculescu continuă să rămînă imperturbabil. În fiecare zi îl descopăr, și-l redescopăr. Îmi dau seama că a ajuns, la urma urmelor, la stadiul în care amănuntul se elimină de la sine. Angelo Niculescu operează astăzi doar cu lucrurile simple. Omul care a trudit timp de cinci ani pentru ilustrarea principiului pedagogic de la complicitate la simplu așteaptă ziua de 14 mai ca o zi supremă în activitatea sa atît de frămîntată...

La 14 mai se vor împlini trei ani de la victoria asupra Elveției la Lausanne...

Ioan CHIRILA

Fotografii de S. BAKCSY

Se poate spune că intervenția plină de energie a jucătorului în tricou de culoare deschisă aparține unui retras din arenă? Și totuși! Uwe Seeler este acela care poartă acest tricou și săritura sa denotă o tinerească vigoare. Iar imaginea nu e veche decât de câteva luni...

1400 DE AVERTISMENTE ȘI 35 ELIMINĂRI ÎN ANGLIA

La începutul actualului sezon, Football League a cerut arbitrilor să fie mult mai severi în aplicarea regulilor jocului, pentru a încerca să combată recrudescența jocului brutal. Și arbitrii n-au cerut să fie rugați de două ori: până acum ei au dat aproape 1400 de avertismente și au procedat la 35 de eliminări din joc.

În prima divizie engleză au fost acordate 364 de avertismente și 6 jucători au fost eliminați din joc: în cea de a doua, cifrele sînt 317/5, în cea de a treia 364/12 și în cea de a patra 349/12.

Arsenal și Everton sînt în fruntea acestui clasament al indisciplinei: 25 de avertismente au fost adresate jucătorilor fiecăreia dintre cele două echipe. Stoke City și Southampton le urmează cu câte 24; apoi: Crystal Palace — 23, West Bromwich Albion — 21, Coventry — 20, Chelsea, Leeds, Manchester City — câte 18. Cele mai corecte sînt West Ham United cu 5

avertismente și Leicester cu numai 4. Echipa cel mai adesea penalizată din cele patru divizii este Bolton Wanderers (divizia a treia) cu un total de 26 de avertismente și 3 excluderi de pe teren.

CÎND NICI MUZICA NU AJUTĂ...

Una din problemele fotbalului sovietic, a cărei rezolvare întîrzie și în actualul campionat, este slaba comportare a echipelor din capitală și neîncetatul avans pe care încep să-l aibă cluburile din alte mari centre ale U.R.S.S. O severă lecție a primit și echipa automobilistilor din Moscova, vechiul club Torpedo, care a cedat pe teren propriu, cu scorul de 3-0 în fața dinamoviștilor din Tbi-

lis. Partea amuzantă a constat, însă, în faptul că spectatorii veniți să-l susțină pe conțetăenii lor învățaseră și un foarte frumos cântec, dedicat echipei Torpedo, al cărui refren suna cam așa: „Fotbalistule, nu pierde mingea — fotbalistule nu te pripi...”

Deși au evoluat sub simpaticele fond sonore al miilor de voci, fotbalistii moscoviți n-au făcut altceva decât să se pripescă și să piardă mingea și, implicit, și meciul. Oricum, melodia a rămas, a fost prelucrată de radio și televiziune și a devenit un șlagăr la modă. Dacă torpediștilor le-a purtat ghinion, în schimb compozitorul și dinamoviștii din Gruzia au avut noroc cu ea. De unde se poate constata că la fotbal nici melodia nu este pentru cine se pregătește...

O SALA DE TRIBUNAL PLINĂ...

La 27 aprilie, cea mai mare sală a tribunalului din Mönchengladbach era plină pînă la refuz. Motivul? Se judeca celebrul caz al incidentului din meciul Borussia — Internazionale, cînd o sticlă aruncată în teren, l-a lovit pe internaționalul italian Boninsegna. În sală, martori celebri, jucătorii de la Borussia, în frunte cu Netzer, cîțiva dintre jucătorii din Milano (inclusiv antrenorul Invernizzi) și arbitrul jocului, olandezul Dorpmans. Martorii au fost îndelung audiați. Dar sentința nu a apărut încă, tribunalul rezervîndu-și dreptul de a continua cercetările. Acuzatul este un tînar jucător din Mönchengladbach, culmea, un mare suportor al Borussiai care... va închipuiți că a fost exclus dintre membrii susținători ai clubului!

TIMP DE REFLECȚII

Că în Sardinia, meciurile nu se dispută chiar într-o atmosferă glacială, asta este un lucru foarte cunoscut. Dar a asedia pe arbitru unui meci rece ore după terminarea partidei, în care suporterii furioși socoteau că echipa lor a fost dezavantajată și, mai mult, a-l urmări mulți kilometri — într-o veritabilă cursă automobilistică — asta depășește limitele pasionanților participări ale spectatorilor din insulă. Dar plinii de temperament spectatori ai echipei Calimera au procedat cum vă informam mai sus. Și san-țiunea a venit — promptă și severă — opt luni suspendare a terenului. Timp suficient pentru reflecții...

extern MAGAZIN extern

LA UNISON

Reluare spectaculoasă a atacantului și plonjon la fel de frumos al portarului. Moment de atracție fotbalistică cum ficcare dorim să vedem...

NU MAI VINE MINGEA?...

Intregul grup de jucători, opt la număr, este în așteptarea balonului care pare că... întîrzie să reîntre în joc. Și nerăbdarea îi stăpînește pe toți...

„EXPLICAȚIE”

Pînă la intervenția arbitrilor de tușă (care se apropie, îl vedeți în stînga fotografiei), are loc o mică și nu tocmai amabilă „explicație”. Ea se va solda cu avertismente și, cine știe, chiar cu eliminări. Jucătorii angajați, cei ai formațiilor franceze Nice și Nancy, într-un recent meci de campionat.

FĂRĂ CORSO ÎN FINALA C. C. E.

Se cunosc momentele prin care a trecut Internazionale Milano la Mönchengladbach, în fața Borussiai (vă reamintim că a pierdut cu 7-1!), nu s-a uitat cutia metalică de bere aruncată în capul lui Boninsegna, ca și curioasa hotărîre a U.E.F.A. de refuzare a meciului. Încă o hotărîre a luat atunci Uniunea europeană: suspendarea lui Corso (Internazionale) pînă la 31 decembrie a.c. Dar iată pe Internazionale scăpată din groapa cu lei de la Mönchengladbach, dispunîndu-și trofeul în compania lui Ajax, la Rotterdam. Firește, în acest caz se simte și mai mult nevoia lui Corso. Clubul a făcut apel la U.E.F.A., a cerut reîndecarea cazului și, dacă s-ar putea, clemență pentru jucătorul său. Recent, U.E.F.A. a comunicat că apelul nu a fost luat în considerare și Corso rămîne suspendat în continuare.

Cîteva posibile transferuri în sezonul viitor în Franța: iugoslavul Galic va pleca de la Stade de Reims, probabil la o echipă în Elveția, conaționalul său Takacs, care în prezent joacă la Standard Liege, va figura în rîndurile echipei Rennes unde a mai activat cu cîțiva ani în urmă, Keita (St. Etienne), Georges Lech (Sochaux) și Trésor (Ajaccio), vor întări rîndurile lui Olympique Marseille etc.

În cadrul festivităților prilejuite de aniversarea a 75 de ani de existență a federa-

ției italiene, anul viitor reprezentativa țării va întîlni pe teren propriu Anglia și Brazilia, la date ce urmează a fi stabilite ulterior. În orice caz, ambele jocuri vor avea loc în perioada 26 mai—13 iunie 1973.

Unul din marii cîștigători la concursul de pronosticuri sportive din Anglia organizat săptămîna trecută, este un fost fotbalist, internațional scoțian, Harry Yorston. Acesta este unul din carele cazuri cînd un jucător de fotbal de prima mînă obține un mare premiu — în cazul de față circa 100.000 lire sterline — la astfel de concursuri.

Zilele trecute a decedat într-un spital din Innsbruck o mare speranță a fotbalului austriac, Ernst Windegger, ca urmare a unei leziuni la cap primite în cursul unei ședințe de antrenament.

Cele 65.000 bilete pentru finala Cupei campionilor europeni de la Rotterdam au fost astfel repartizate: cîte 16.000 celor două echipe finaliste, restul de 33.000 raminînd la dispoziția U.E.F.A.-ei, care a primit, pînă în prezent, peste 100.000 cereri din Statele Unite, Austria, Japonia și din alte țări.

Comitetul de organizare a „Turneului italo-englez” a acceptat cererea federației scoțiene de a lua parte la aceste jocuri cu două echipe. Astfel, acest turneu va fi lărgit, dar numai începînd din ediția viitoare, cea de anul acesta fiind definitivată. Totuși, experimental, și în acest an, în perioada 12—21 iunie, se va desfășura în Scoția un turneu cu participarea a patru echipe italiene și patru scoțiene care urmează a fi desemnate ulterior.

Deși face încă parte din formația de bază a lui Manchester United, se pare că Bobby Charlton, cunoscutul jucător englez, singurul care a depășit cîteva de 105 selecții în echipa Angliei, cîfră atînsă de Billy Wright, se pare că va renunța la sfîrșitul actualului campionat la fotbalul competițional și va îmbrățișa cariera de antrenor. După unele versiuni el ar urma să pregătească formația spaniolă Atletico Bilbao.

La Barcelona a început din viață, în vîrstă de 70 de ani, în urma unui atac de cord Jose „Pepe” Samitier, unul dintre cei mai mari fotbalisti dinaintea de război ai Spaniei. Samitier a jucat de 21 de ori în naționala Spaniei, și a făcut parte din echipa care a cucerit medalia de argint la Olimpiada de la Auvers, din 1920. A jucat la C.F. Barcelona încheindu-și activitatea de jucător la Real Madrid.

FOTBAL

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA
str. V. Conta nr. 16, etajul V, București,
sectorul I, telefoane: 11.10.05 (centrală),
12.95.96

Prezentarea artistică: Liviu BOBOCEA
Prezentarea grafică: Alexandru MUSCA

